

Čierny zápisník

(Poviedka)

Strecha dvanásťposchodovej firemnej budovy, na oblohe žiadne hviezdy kvôli hustej hmle, vánok vetra, ktorý sa len ťažko dá nazvať jemným. Pre niekoho depresívna predstava, no pre mňa takmer ideálne strávený večer po vyčerpávajúcom dni práce v tesnej kancelárii s ľuďmi, od ktorých môžem očakávať aspoň nejaký náznak úcty akurát tak za šálku kávy, ktorú im dobrovoľne prinesiem. Prenesiem váhu na jednu nohu a druhú nechám voľne sa vznášať asi štyridsať metrov nad zemou. Rád by som pochválil prekrásny výhľad, ktorý tu zväčša býva, no dnes je len minulosťou. Dni či noci sú poslednou dobou akési pochmúrne.

Dodávka, ktorá tu vždy na pár minút zastaví na tom istom mieste presne o jedenástej, je mojím signálom ísť domov. Dnes sa mi výnimočne ťažko odchádza, možno som len viac unavený ako inokedy. Dvere na strechu sú ťažké, kovové, a preto mi opäť zaberie dosť času ich potiahnuť a pootvoriť čo i len na malý kúsok, aby som sa cez ne prešmykol. Dalo sa to čakať, výťahy znova nie sú po desiatej v prevádzke. Ved' predsa väčšina ľudí tak či tak odchádza hneď po ukončení práce s nadšením, že môžu otvoriť dvere do svojho bytu, vyzuť topánky, odhodiť kravatu a na pár minút, z ktorých sa stane celá noc, si oddýchnuť na pohovke v obývačke pri náhodnom filme v televízii. Ja po práci vždy zijdem na strechu, predsa len ma doma nič príjemné a zároveň nikto aj tak nečaká.

Cesta po schodoch nie je ako vždy ničím zvláštna. V budove je tma a ja len dúfam, že mám štruktúru schodiska už natoľko vsugerovanú do pamäti, že sa moja noha nepomýli o pár milimetrov a ja neskončím na zemi, vyzerajúc ako obeť vraždy. Bateria na mobile by bola vcelku rozumným riešením, no to by som si ho nemohol ráno zabudnúť zabalený dakde v obliečkach mojej nepohodlnej postele.

Jediný východ z firmy o takomto nehoráznom nočnom čase vedie cez podzemné parkovisko, to som sa už za pár dobrých mesiacov naučil. Je to moja najneoblúbenejšia časť trasy strecha-domov. Zápach benzínu a výfukového dymu mi nikdy nebol príjemný. Dnes má však parkovisko inú arómu, zvláštnu, no neprikladám jej žiadnu dôležitosť.

Nedostatok svetla mi zabraňuje bližšie sa pozrieť na parkovacie miesto, ktoré upútalo moju pozornosť. Nie je iné ako ostatné, no zároveň je. Kvoknem si do podrepu a s naklonenou hlavou skúmam podlahu parkoviska ako blázon. Položím ruku na studenú zem, avšak nie je studená. Ruku mi zaleje neočakávané teplo a predtým, než stihnem bližšie preveriť tekutinu obklopujúcu koniec mojej hornej končatiny, akýsi tvor, netrúfam si ho pomenovať, menšou kolíziou s mojimi prstami spôsobí môj výkrik do tmy, ktorý sa rozlieha po prázdnom parkovisku a ozýva sa ešte pár sekúnd. Radšej sa zdviham a pridám do kroku. Nie žeby som

nemal rád zvieratá, ale toto predsa len nesvedčí o ničom dobrom. Na čudné parkovacie miesto budem musieť zabudnúť.

Vonku je chladnejšie ako sa zdá. Na streche som to už ani nevnímal. Človek si časom zvykne. Pouličné osvetlenie len veľmi chabo zlepšuje moje videnie a ja sa často ocitám s pocitom takmer vyvrtnutého členku, keďže sa vždy moje nohy akýmsi zázrakom trafia akurát na okraj chodníka. Domov chodím väčšmi po svojich. Ostatným tvrdím, že dôvodom je moja láska k prechádzkam. Dajme tomu, že je to pravda.

Moju pozornosť upúta čosi tmavé a lesklé ležiace na zemi. Je to prekvapivo jedna z mála vecí viditeľná v tejto hustej hmle, a tak k nej podídem a zohnem sa, aby som ju zdvihol do jednej z mojich skrehnutých rúk. Palcom prejdem po jej povrchu a zistujem, že je to zápisník. Či diár. A opäť to cítim, to isté náhle teplo na mojej ruke. Zamýšľam sa, komu asi tak patrí. V zornom uhli zazriem náznak silného svetla, otočím sa za ním a len matne registrujem moju starú známku – bielu dodávku.

Neopísateľná bolesť hlavy, ktorá sa už naozaj nedá vydržať, ma prinúti otvoriť oči a vydať akýsi zvukový náznak mojej nespokojnosti, ktorý nápadne pripomína mačku, keď jej pristúpíte chvost. Chvíľu si myslím, že sa mi všetko iba snívало a cítim sa ako hrdina z filmu, keď si uvedomím, že postel', v ktorej ležím, nie je ani zďaleka moja. Skláňa sa nado mnou osoba v bielom plášti. Snažím sa spomenúť si na to, ako som sa mohol ocitnúť v nemocnici. Nič.

Po hodnej chvíli, kedy už doktor usúdil, že sa konečne môžem posadiť a prediskutovať s ním pár vecí, sa dozvedám, že ma na ulici zrazila dodávka. „Z vykonaných testov sa obávam, že došlo k poruche vášho mozgu a ku strate pamäti. Nie je však potreba panikáriť, je tu istá šanca, že sa vám pamäť vráti,“ doktor na mňa hľadí až s príliš vážnym pohľadom a mne zatiaľ veľmi nedochádza to, čo hovorí, a tak sa ho len spýtam: „Aká šanca?“ „Jedno percento,“ odvetí prekvapivo úprimne a ja sa nad tým najprv iba pousmejem. Ved' ja som predsa úplne v poriadku. Avšak keď mi dôjde, že si absolútne nespomínam na to, ako sa volám alebo kto som, začínajú mi jeho slová dávať väčší zmysel.

Nechávajú ma o samote. V izbe, ktorá mi je neznáma. No tá moja vlastná by mi bola tiež, je to jedno. Lahnem si a pozerám sa na biele steny, zdvihnem ruky popred svoje oči a obzerám si ich. Jedna je biela ako priestory okolo mňa a druhá, tá druhá ma zaujme. Je červená, je na nej, podľa zápachu, prischnutá krv. Dáva to zmysel, zrazila ma predsa dodávka.

Otáčam sa na jeden bok v nádeji, že keď si možno trochu pospím, spomeniem si. Skôr, než stihnem vôbec zavrieť oči, mi pohľad zavadí o otvárajúce sa dvere, cez ktoré do izby nazerá sestrička. Prejde si prstami cez čierne vlasy po pleciah a po pár krokoch stojí blízko mňa. „Toto ste vraj mali pri sebe, keď vás našli po nehode,“ podáva mi neznámy čierny zápisník,

„možno vám nejakou pomôže, keď si ho prečítate.“ Jej pokus o prívetivý úsmev sa veľmi nevydaril, no aj tak načahujem ruku k tej jej a privlastňujem si zápisník, ktorý mi vôbec nič nehovorí. Aspoň teraz viem, že som typ človeka, ktorý si zapisuje udalosti svojich nudných dní do denníka.

Sestrička odchádza a ja s nádejou zistiť niečo viac o svojej identite, o ktorú som takpovediac prišiel, otváram zápisník. Prvá strana je prázdna, a tak ich pár preskočím a zastavím na náhodnej. Začína dátumom. Včerajším. A presným časom. Pod ním je akési meno. Asi niekto, koho som poznal. Čítam nahlas. „21. november 2019. 23:00. Adam Ryan.“ písmo je len ťažko čitateľné, a tak mierne prižmúrim oči, „Zase som dnes zabil človeka.“ Zápisník mi vypadne z červenej ruky a ja na ňu upriem môj pohľad. Nech sa akokoľvek zamýšľam nad tým, čo som práve prečítal, vôbec tomu neverím a zápisník nohou odkopnem na druhý koniec izby v nádeji, že okamžite zabudnem na jeho obsah. Krútim hlavou a so zavretými očami vymazávam všetky zlé myšlienky, ktoré sa mi ňou teraz premávajú. Zvedavosť ma však zdvihne z tvrdého matraca a dovedie do rohu izby, kde opäť zdvíham odhodенý zápisník. Má zapísaných veľa strán. Na každej iné meno, iný dátum, iný čas a tá istá veta, ktorá mi naháňa hrôzu. Musí to byť len akýsi vtip.

Vybehnem von z izby (alebo skôr sa z nej ledva odvláčim) a sadám si na stoličku pre čakajúcich pacientov pred náhodnou ambulanciou. Prevládla u mňa potreba odreagovať sa a prísť na iné myšlienky. Chlapík vedľa mňa si dlhé chvíle čakania spríjemňuje čítaním novin. Nahliadnem mu cez plece a vidím obrovský titulok na prvej strane „Študent Adam Ryan zavraždený na parkovisku firmy Officey.“ Vražda hneď na prvej strane, kam tento svet dospel. To meno mi je však akési povedomé. Srdce mi začne nekontrolovane búšiť a ja si svoj strach zmýlim s nadšením. Tak predsa len ten zápisník neklamal. Pozriem sa na článok bližšie a po utvrdení včerajšieho dátumu som si už úplne istý. Toto je ten dôvod, prečo som sa neskoro v noci túlal po uliciach a prečo ma našli presne pri spomínanej budove? Utekal som z miesta činu? A zjavne ma nechytali.

Zdvíham zápisník, o ktorom som si pôvodne myslel, že som ho nechal v izbe, pred svoju tvár a ľudia na mňa nechápavo zazerajú. Ak som ho mal naozaj pri sebe a patrí mne, tak potom všetko v ňom je zjavne moja zásluha. Je toto tá moja stratená identita, ktorú hľadám? Opisuje tento čieročierny zápisník to, kým som? Vrah, viacnásobný. Znie to šialene, ale ja v tejto chvíli naivne nevidím inú možnosť, ako mu veriť. Je pre mňa jediným dôkazom o mojej takmer zabudnutej osobnosti.

Kristína Trnovská
18-ročná